

at ingen Kvalfalverlovgivning har været i Stand til at dæmme imod, at Kvalfalvere misbruge deres Medmenneskers Tillid; Lovgivningen har jo overhovedet, synes det mig, ikke kunnet dæmme imod de mange Kvalfalvere, som der til enhver Tid har været. Jeg tror ogsaa, at det vil være fuldstændig umuligt, at nogen Lovgivning kan gjøre det, thi naar man f. Ex. ikke kan blive helbredet ved en Læge, og man har Tillid til en Anden, som ikke er Læge, saa kan jeg ikke se, at nogen Lovgivning overhovedet skulde være berettiget til at forbyde den Bedkommende at søge hen til en saadan. — Jeg skal ikke tale om, at der kan være og har været Egne, og det vidtstrakte Egne, hvor der har været meget saa Læger, og hvor de Bedkommende dog undertiden have kunnet faae et Raad hos en Anden, der ikke var Læge. Den nuværende Kvalfalverlovgivning har skadet Lægerne overmaade meget, thi det kan ikke negtes, at de ligefrem ifølge den af Forslagsstillerne citerede Lov have en Forpligtelse til at skulle angive Kvalfalvere, og dette har virkelig mange Gange givet Anledning til, at man er kommen til at mistænke Lægerne for Brødnid, maaffe meget ofte med Urette. Det er slet ikke, fordi jeg har Noget imod Lægestanden eller Noget at sige paa den overhovedet, at jeg ønsker Kvalfalverlovgivningen ændret i den af Forslagsstillerne antydede Retning, jeg tror tværtimod, at den er meget dygtig og i Reglen ogsaa human; men paa den anden Side kan det ikke negtes, at ihvorvel et omhyggeligt Studium og Naturanlæg maa anses for de Betingelser, der danne den dygtige Læge, saa kan der ogsaa være gode Naturanlæg, som, selv om Studiet ved Universitetet savnes, i Forbindelse med en udbreidt Læsning maaffe kunne erstatte ikke saa Lidt og undertiden kunne gjøre, at Bedkommende, der er i Besiddelse deraf, kan være sine Medmennesker til Nytte, hvorimod det ogsaa kan indtræffe, at en Læge, som har studeret, kan have daarlige Naturanlæg, og naar man har en daarlig Læge og en god Kvalfalver at vælge imellem, saa kan det maaffe være tvivlsomt for Bedkommende, hvilken af dem han skal henvende sig til. Det var dog ikke utænkeligt, at saadanne Forhold kunne være

tilstede. Der er vel blevet sagt, at, dersom vi ikke ved Lov havde dæmnet imod Kvalfalvere, saa vilde der have været mange flere, end der nu er, og man har i saa Henseende henvist til England, hvor der, som bekendt, er fuldstændig Frihed i saa Henseende, og hvor man har søgt at indskrænke dem, men hvor der skal være en forbausende Mængde Kvalfalvere. Hertil vil jeg sige: Hvem veed, om der ikke havde været mange flere Kvalfalvere, dersom der f. Ex. havde været Dvang i England. Vi vide jo, at der i England hersker meget stor Uvidenhed, saaledes at, naar der f. Ex. i Skolen bliver spurg: Hvem er Kristus, saa kan der gjerne blive svaret: Synagogen, og i et Land, hvor der hersker en saa stor Uvidenhed, der kan man ikke sige, i hvilket Omfang Kvalfalverne kunne have faaet Fremgang, dersom der havde været Dvang; det er det, man ikke veed, og selvfølgelig mener jeg, at man i Grunden ikke kan beraabe sig paa Noget i den Henseende. Naar jeg har sagt, at det maa anerkjendes, at Forslagsstillerne ere fremkomne med dette Lovforslag, saa maa jeg dog sige, at det noget har undret mig at se, at de paany ere fremkomne med Bestemmelserne i de to første Paragrafer, og jeg synes ogsaa, at Bestemmelserne i §§ 3 og 4 ere for negative, thi man faar kun at vide, hvem der ikke maa udøve Lægevirksomhed, og bagefter kan man slutte sig til, hvem der overhovedet maa udøve denne Virksomhed. Jeg synes dog, at Noget kunde tale for, at man f. Ex. indsatte en Bestemmelse som den, jeg har set i „Dagbladet“ — der foreligger for Dirigt her et af en Læge undertegnet Lovforslag, som jeg meget skal anerkjende — og at man begyndte med en § 1, der omtrent lød som saa: „Enhver myndig og ikke straffet Mand og Kvinde, der har Indfødsret eller mindst i 10 Aar har været bosat i Landet, kan tage Syge under Behandling og anordne Lægemidler for dem“; thi en saadan Bestemmelse vilde forekomme mig at være meget mere positiv. Det forekommer mig, at det er bedre at sige, hvem der maa udøve denne Virksomhed, end igjennem en Masse Bestemmelser sige, hvem der ikke maa udøve den, for at man saa bagefter kan slutte sig til, hvem der maa udøve den. Det synes, som